

и по-любопытны работы пакъ за васъ. На това отгорѣ дръп-
ва мя единъ отъ срѣднѣ рѣжж чловѣкъ и ми пошыпва: оста-
ви гы, каже, тыя златны волове; не си хаби на праздно ду-
мы-ты. Такъвъ нѣкой като тѣхъ заможенъ скжперникъ, каже,
ми е откраднѣлъ нощесъ вѣстника отъ пощж-тж; па и като
го четжть, каже пріятель-тѣ, та что разумѣвать, като невѣс-
пріимжть да пытать нѣкого, кой-то по-разбира отъ тѣхъ или
кога-то го непріимать у дома си, гдѣ-то да могжть да го про-
четжть и два и три пѣти, та да му влѣзжть въ разума. Ей та-
кыви смы ти ные скжперници и келепирджіе хе! Оттова и на-
ши-ти единъ два вѣстника, колко-то гы имама, вмѣсто да до-
носять повече новины, а тѣ сж принудены да пълнятъ всякой
листъ съ оплакванія отъ наши-ты скжперничества и келепир-
джилжцы, като у никой другъ народъ. По другы мѣста, гдѣ-
то хора-та сж познали нуждж-тж и ползж-тж отъ вѣстницы-
ты, издавать особны вѣстници за всяко званіе и занятіе, за
всякой полъ и възраст, дори и за малкы-ты дѣтца, кои-то
сж на четьре години издавать ся особни вѣстници! а у
насъ и тыя циглавы два три вѣстници, кои-то ся издавать за
дрѣты-ты и тѣ не могжть да ся поддрѣжъть. Боже мой! на
кждѣ ли ще ни излѣзе най-сѣтнѣ край-тѣ отъ това наше не-
хайство за подобряваніе самы себе си!

*Какъ отивама съ наше-шо земледѣліе и скошовѣд-
ство, съ наши-шы занаяшы, рѣкоделія и шрьговіжъ? —*
Земледѣліе-то у насъ е и днесъ още такъво какво-то е бы-
ло въ дѣдово Адамово врѣмя: поизоремъ и посѣемъ, па —
„дай, Боже, дѣжъ да ся роди рѣжъ!“ ала що оремъ и какъ
оремъ и що сѣемъ и какъ го сѣемъ, за това още ни хаберь
нѣмама, па ся токо оплаквама, че недавала земя-та бере-
кетъ. — А пакъ съ наше-то скодовѣдство отивама спорядъ
пословицж-тж: „петъ закара, три докара“—бѣло-то отъ черно-
то не можемъ да различимъ, и само че неказвама на млѣко-то
водж, нѣ млѣко; ала какво нѣщо е това млѣко-то и що бы мо-
гло да ся направи отъ него, та да ся ползувама повече, за това
нито знаемъ, нито пакъ искама да знаемъ. — И наши-ти рѣ-
кодѣлія и занаяти сж като „отъ два бука вретено!“ при евро-
пейскы-ты. Тѣ ны сж оставили отдавна, нѣ ные още ся не
сящама да гы оставимъ и замѣнимъ съ друго нѣщо, или
пѣкъ ако щемъ ся дръжимъ и за напрѣдъ за тѣхъ, а то божемъ
уврѣмя да ся погрыжимъ за усъврѣшенствуваніе-то имъ,